

РЕШЕНИЕ

№ 2395

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 04.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10228** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], район „В., [улица], чрез управителя В. П. С., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ЗНПАМ) № ФК-281-0017183 от 22.07.2021 г. на началник отдел "Оперативни дейности" - П. в Главна дирекция (ГД) "Фискален контрол" при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП), потвърдена с Решение № ГДФК-190/19.08.2021 г. на директора на Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт по съображения, че [фирма] не е задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредба № Н-18/2006г.). Защитната теза на жалбоподателя е обоснована с осъществяваната от дружеството дейност като „професионален домоуправител“, при която то събира месечни вноски за управление и поддръжка и заплаща режийни разходи от името и за сметка на етажната собственост, т.е. платените суми не са собственост на жалбоподателя, а са част от касата на етажната собственост. Отделно от това, оспорваният намира продължителността на ПАМ за

прекомерна и несъответстваща на целта на закона. Твърди, че при упражняване на правомощията си органът е нарушил принципът за съразмерност съгласно чл. 6 АПК, като актът е издаден при липса на мотиви поради тяхната бланкетност и неотносимост към конкретиката на случая. В писмена защита се излагат аргументи и във връзка с издаденото впоследствие наказателно постановление. Претендира се отмяна на Заповед № ФК-281-0017183/22.07.2021 г., алтернативно се иска от съда да измени срока на наложената ПАМ.

Ответникът – началникът на отдел "Оперативни дейности" - П. в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, в писмен отговор и допълнително в с.з., чрез юрк. А., оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след преценка на представените по делото доказателства, както и цялостна проверка на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа следното:

На 02.06.2021 г. в 10.30 часа контролни органи от администрацията на ответника са извършили проверка на търговски обект – офис за управление и поддръжка на етажна собственост, находящ се в [населено място], [улица], ет. 4, Бизнес център „Р.“, стопанисван от жалбоподателя „ВХОД МЕНИДЖЪР“ Е.. При проверката е констатирано нарушение на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006г., т.к. в обекта не е монтирано, въведено в експлоатация и регистрирано в компетентната ТД на НАП фискално устройство (ФУ) за регистриране на извършваните продажби. Установено е, че в стопанисваното от проверяваното лице помещение се осъществява търговска дейност, състояща се в управление на сгради в режим на етажна собственост, за което се предлагат пакетни услуги с различни условия, в зависимост от сключения между възложителя и изпълнителя договор за услуга. На датата на посещението - 02.06.2021 г., контролните органи са констатирани, че са издадени 3 броя квитанции с номера: №[ЕИК], № [ЕГН] и № [ЕГН] за заплатени в брой месечни такси: за м. април 2021 г., м. май 2021 г. и м. юни 2021 г., в общ размер на 55.50 лв. (18.50 лв. за всеки месец). Квитанциите са издадени от служителя Р. П. Д. на името на А. Г., ет. 6, ап. 25, с адрес на етажната собственост: [населено място], К. 2, [улица]. Установено е, че таксите са заплатени на основание Договор № 2595/15.02.2021 г., сключен между възложителя – етажната собственост, и изпълнителя [фирма] за предоставяне на услуга „професионален домоуправител – пълен пакет“. В хода на проверката е попълнен Опис на паричните средства, обр. № Кд-92 към П. № 0017183. Посочена е налична към момента на започване на проверката сума от 1 198.76 лв., от които 55.50 лв. представляват извършените плащания в брой по посочените квитанции.

За установените факти и обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка (П.) сер. АА № 0017183/02.06.2021 г. от М. Р. – старши инспектор по приходите в дирекция „Оперативни дейности“ – П., ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, в който е отразено, че „към момента на проверката в обекта не е монтирано и въведено в експлоатация и не се използва регистрирано в НАП фискално устройство. До момента има издадени 3 бр. квитанции с номера: №[ЕИК], № [ЕГН] и № [ЕГН] от 02.06.2021 г., като с всяка от тях е събрана сумата от 18.50 лв. (общо 55.50 лв.). Дружеството е приело цитираните плащания без да издаде ФКБ от ФУ“.

На 07.06.2021 г. е съставен Акт № F 615293 за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено Наказателно постановление № 610310-F615396/10.11.2021 г. за определяне на имуществена санкция в размер на 3

000 лв. на основае чл. 185, ал. 2 ЗДДС.

Възприемайки изцяло фактите установени и описани в П., началникът на отдел „Оперативни дейности“ – П. е издал оспорената Заповед № ФК-281-0017183, като на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗДДС, вр. чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. е постановил ПАМ – „Запечатване на търговски обект“ – офис за управление и поддръжка на етажна собственост, находящ се в [населено място], [улица], ет. 4, Бизнес център „Р.“, стопанисван от жалбоподателя [фирма], а на основание чл. 187, ал. 1 ЗДДС е забранил достъпа до него за срок от 14 /четирнадесет/ дни. Със заповедта е постановено запечатването да се извърши в срок до 3 дни от датата на влизане в сила на ЗНПАМ. Указани са дължимите действия по отстраняване на наличните стоки в обекта и последиците съгласно чл. 187, ал. 3 ЗДДС.

Органът е мотивирал определената продължителност на срока на приложената мярка като е изтъкнал, че същата е съразмерна на тежестта и последиците на извършеното нарушение. В тази насока е взел предвид вида и разнообразието на предлаганите от проверяваното лице услуги, най-предпочитана сред които е "пълнен пакет – професионален домоуправител“, включваща различни административни, организационни, касиерски, технически и юридически дейности, с възможност за реализиране на високи обороти предвид все по-голямото търсене и интерес към подобен вид услуги. Посочил е, че прилагането на ПАМ е необходимо, т.к. установеното нарушение – липса на фискално устройство, съответно пълна липса на отразяване на извършените продажби, накърнява съществено държавния интерес и фискалната политика в страната; причинява значителни и труднопоправими вреди; не позволява да бъдат проверени реализираните обороти, което има за последици неправилното определяне на дължимите данъци; съществува възможност от извършване на ново нарушение. Прието е, че така извършеното деяние показва поведение на лицето, насочено срещу установената фискална дисциплина; показва организация в търговския обект, която няма за цел спазването на данъчното законодателство, а за установяване на правнодължимото поведение и коригиране на констатираната противозаконна практика е необходим определен срок.

Така постановената заповед е обжалвана пред директора на Дирекция "Оперативни дейности", като с Решение № ГДФК-190/19.08.2021 г. по-горестоящият орган е отхвърлил оспорването с мотив, че е безспорно установено нарушението на чл. 3 и чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006г., което води до непроследимост на паричните потоци. Прието е, че процесната заповед съдържа конкретни мотиви относно срока за налагане на ПАМ, целяща да въздейства върху антифискалното поведение на проверяваното лице.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт (А.: чл. 186, ал. 4, вр. чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК), поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – в съответствие с разпоредбата на чл. 186, ал. 3 ЗДДС и приложената по делото Заповед № ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за Националната агенция за приходите, чл. 186,

ал. 3 и ал. 4 ЗДДС и чл. 81, ал. 1 АПК, началниците на Отдели "Оперативни дейности" в Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" в ЦУ на НАП са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки "Запечатване на обект" по чл. 186 ЗДДС. Издателят на оспорената заповедта изпълнява длъжността началник отдел "Оперативни дейности" в ТД на НАП П. по силата на Заповед № 2101/30.03.2018 г. на изпълнителния директор на НАП.

Оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактите, въз основа които органът е приел, че са налице основанията по чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "б" ЗДДС. В заповедта се съдържа достатъчно описание на запечатания обект, който е индивидуализиран с адрес и описание на предмета на извършваната в него дейност. Изложени са и мотиви досежно продължителността на наложената ПАМ.

Не се констатират допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи самостоятелно основание за отмяната на акта. Всички действия на контролните органи по извършване на проверката и установяване на нарушението са документирани по надлежния ред с Протокол сер. АА № 0017183/02.06.2021 г., съставен в присъствието на търговеца. В протокола са посочени проверените документи, както и събраните при проверката доказателства.

По отношение на материалната законосъобразност на Заповед № ФК-281-0017183 съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. задължава всяко лице да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. В съответствие с това задължение нормата на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. изисква от лицата по чл. 3 да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта.

Съгласно разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗДДС, посочена като правно основание на упражненото от ответника властническо правомощие, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не въведе в експлоатация или не регистрира в Националната агенция за приходите фискално устройство или интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност.

По делото е безспорно установено, че в стопанисвания от [фирма] търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 ЗДДС не е монтирано и не е въведено в експлоатация ФУ съгласно изискванията на чл. 3, ал. 1 Наредба № Н-18/2006 г. Спорът е дали дружеството е адресат на визираното в нормата задължение, като съдът не споделя застъпената от жалбоподателя защитна теза.

Действително, както твърди оспорваният, [фирма] осъществява дейност като „професионален домоуправител“, свързана с управление и поддръжка на етажната

собственост съгласно Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС). Във връзка с дейността си дружеството приема парични суми от етажната собственост, представляващи разходи по § 1, т. 11 и т. 12 от Допълнителните разпоредби на ЗУЕС. За онагледяване на дейността е приложено заверено копие на Договор от 15.02.2021 г. за предоставяне на услугата „професионален домоуправител - пълен пакет“, сключен между етажната собственост с адрес: [населено място], [улица], като възложител, и жалбоподателят [фирма] в качеството му на изпълнител. Неразделна част от договора са Общите условия, съдържащи описание на предоставяните по пълния пакет услуги – административни, финансови, организационни, юридически, технически, онлайн услуги и такива, свързани с предприемане на действия срещу некоректни платци в етажната собственост и по свикване на Общо събрание на собствениците в етажната собственост.

В чл. 21 от Общите условия е посочено, че изпълнителят се задължава да заплаща текущите разходи, необходими за поддържането и управлението на общите части на сградата - ел. енергия, вода, отопление и други абонаменти, след като му бъдат предоставени необходимите средства от страна на възложителя. Тези суми, представляващи разходи по § 1, т. 11 ДР на ЗУЕС действително са чужди средства, собственост на етажната собственост. Т.е, независимо, че фактически се събират от възложителя, те не представляват приход за дружеството, нито са разход за предприятието, когато се разплаща с доставчиците на ел. енергия и вода, поддръжка на асансьор, ремонти, обновяване и други.

Но видно от договора – чл. 3, ал. 1, т. 2 и чл. 3, ал. 2, при изпълнение на услугата по управление и поддръжка на етажната собственост, дружеството „професионален домоуправител“ получава освен сумите за режийни разходи, но и фиксирано месечно възнаграждение в размер на 6 лв., платимо от всеки собственик на самостоятелен жилищен обект в сградата. Това дава основание на съда да приеме, че противно на доводите в жалбата дружеството [фирма] осъществява независима икономическа дейност по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗДДС. То е търговец по занятие и предоставя услуги срещу възнаграждение с цел получаване на редовен доход. Именно тези възнаграждения формират неговите приходи, които следва да намерят отражение в счетоводния финансов резултат на предприятието.

Не е спорно, че при извършената на 02.06.2021 г. контролна проверка са установени три платени в брой месечни такси, за което са издадени квитанции: №[ЕИК], № [ЕГН] и № [ЕГН], на името на А. Г., ет. 6, ап. 25, с адрес на етажната собственост: [населено място], К. 2, [улица]. Плащанията възлизат на сумата от 55.50 лв. (18.50 лв. за всеки месец), като дружеството ги е приело без да издаде фискална касова бележка от ФУ.

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Фискалният и системен бон са хартиени документи, регистриращи продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта или с други заместващи парите платежни средства, издадени от въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип или от одобрена интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (чл. 118, ал. 3 ЗДДС).

Според чл. 25, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Наредба № Н-18/2006 г. независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата по чл. 3, ал. 1 – за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1, като фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането.

Анализът на цитираните разпоредби сочи, че доставките на услуги, които дружеството извършва на свой риск и за своя сметка и за които получава възнаграждение под формата на месечни такси, заплащани в брой от собствениците на етажната собственост, следва да бъдат регистрирани и отчитани чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо дали е поискан друг данъчен документ. Фискална касова бележка следва да се издаде в момента, в който е извършено плащане и начинът на плащане не попада в изключенията на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г.

При констатираната липса на ФУ в обекта на жалбоподателя правилно е прието, че е установена хипотезата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗДДС, при което ответникът в съответствие с материалния закон законосъобразно е упражнил правомощията си в условията на обвързана компетентност, като е издал процесната заповед за налагане на ПАМ.

Неотнормирано в настоящото производство е издаденото впоследствие наказателно постановление, доколкото с оглед приложението на чл. 187, ал. 4 ЗДДС няма данни санкционираното лице да е заплатило определената му имуществена санкция. Цитираната разпоредба илюстрира релевантността на наказателното постановление спрямо действието на ПАМ единствено в насока, че заплащането на наложената административна санкция се явява правопрекратяващ юридически факт, настъпил след налагането ѝ. Издаването на наказателно постановление и изпълнението на наложената административна санкция не са част от материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. 186, ал. 1 т. 1, б. „б“ ЗДДС, още по-малко може да се твърди, че законосъобразността на ПАМ е обусловена от правилността на санкционния акт, в каквато насока на практика са доводите на жалбоподателя. Ето защо и възраженията относно съставения АУАН и дадената в наказателното постановление правна квалификация на административното нарушение следва да се преценят в административнонаказателното производство при оспорване на НП по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, не и в настоящото съдебно производство с предмет законосъобразността на наложената ПАМ.

Противно на доводите в жалбата, съдът намира, че при определяне продължителността на срока на мярката е съобразен принципът на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 – ал. 5 АПК, като при установеният в чл. 186, ал. 1 ЗДДС 30-дневен максимален срок на мярката, са изложени кореспондиращи с релевантните факти мотиви за определения от органа 14-дневен срок, съответстващ на тежестта на нарушението, характерът на извършваната дейност, вида и разнообразието на предлаганите в обекта услуги, високият потребителски интерес, както и за да се осигури защитата на обществения интерес, като се предотврати възможността за извършване на нови нарушения. В тази насока съдът съобрази и приложеният по делото дневник за продажбите за м. юни 2021 г., в който са оразени множество доставки към възложители – различни сгради в режим на етажна собственост,

намиращи се в [населено място]. Това предполага немалък брой подлежащи на заплащане от собствениците на самостоятелни обекти месечни такси, които при лисата на ФУ в обекта представляват недокументирани с фискален бон касови продажби на услуги.

Не без значение са и записите по колони, включително посочената ДО за облагане с ДДС от справка-декларация по ЗДДС за юни 2021 г. в размер на 191 181,89 лева, което е индичия за високият интензитет на нарушението, довело до невъзможност да се проследят действително реализираните облагаеми услуги. От друга страна, приложеният Договор от 13.12.2018 г. за наем на процесния търговски обект - офис в [населено място], [улица] безспорните данни за липса на регистрирано в НАП ФУ показват константна, твърдо установена и дълго продължила във времето незаконосъобразна търговска практика, пречатваща отчетността на извършваните продажби.

При тези данни определеният срок на ПАМ, който е към средата, предвид възможността за налагане на мярката до 30 дни, се явява съобразен с принципа за съразмерност съгласно чл. 6 АПК и отговаря на целта на закона.

Ето защо проверяваната Заповед № ФК-281-0017183 от 22.07.2021 г. е законосъобразно постановена. Не се констатира основанията по чл. 146, 1 -5 АПК за нейната отмяна. Съответно инициираното от [фирма] оспорване е неоснователно и следва да бъде отхвърлено. Неоснователно е и исканото с жалбата изменение на срока на наложената ПАМ, т.к. съдът, действащ като контролно-отменителна инстанция не разполага с такова правомощие, а може единствено да потвърди или отмени заповедта за налагане на ПАМ.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, поради което в полза на НАП следва да се присъди такова в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-281-0017183 от 22.07.2021 г. на началник отдел "Оперативни дейности" - П. в Главна дирекция "Фискален контрол" при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление в [населено място], район „В., [улица], представлявано от управителя В. П. С., да заплати в полза на Национална агенция по приходите, юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ:

